Р Е Ш Е Н И Е

гр.София, 17.07.2013год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД,Търговско отделение,VI-7с-в в открито заседание на деветнадесети април 2013год.,в състав:

СЪДИЯ : Валентин Бойкинов

при секретаря Д.П., като разгледа докладваното от съдията търг.дело № 8920 по описа за 2012год, за да се произнесе взе предвид следното :

Предявен е иск с правно основание чл. 51, ал. 3 от ЗМТА във връзка с чл. 118-122 от КМЧП от М.И.Б. срещу „А.П.” ООД.

Съдът е сезиран с искова молба, подадена от М.И.Б., Руска Федерация 107078, гр. М., ул. „М.П.” № 7 чрез процесуалния представител адв. В.К.Й. от Адвокатско дружество „Д., К. и Л.”, с искане за допускане на изпълнение на решение на Международния арбитражен съд при Търговско-промишлената палата на Руската Федерация (МКАС), постановено на 01.06.2012 г. по арб.д. № 128/2011 г., с което „А.П.” ООД, ЕИК ******* е осъден да заплати на банката сумата 1 712 194,72 евро, от които 1 200 000 евро – главница, представляваща отпуснат банков кредит първи транш по сключен договор за кредит – Кредитно споразумение № 121/01 от 14.08.2007 г. и допълнително споразумение № 1/12.02.2008 г. към него; 272 100 евро – редовни лихви върху главницата за използване на кредита за периода до предявяване на иска пред МКАС 12.08.2011 г.; 196 020 евро – неустойка – лихви върху просрочена та главница за периода 16.11.2009 г. – 12.08.2011 г.; 44 074,72 евро – лихви върху изтекли лихви и сумата 42 446 щатски долара – разходи по арбитражното дело за заплащане на арбитражна такса. Ищецът моли да му бъде издаден изпълнителен лист срещу ответника за горепосочените суми.

Ищецът твърди, че с ответника са сключили договор за кредит – Кредитно споразумение № 121/01 от 14.08.2007 г., по силата на което М.И.Б., Русия поема задължението да отпусне на „А.П.” ООД кредит в размер на 2 800 000 евро под формата на кредитна линия за срок от 60 месеца за финансиране на проект за разширение и модернизация на Завод за производство на тръби от полиетилен и полипропилен в гр. Г., България, който ответникът следва да погаси съгласно Погасителен план – Приложение № 1 към Кредитното споразумение. С Допълнително споразумение № 1/12.02.2008 г. към Кредитно споразумение № 121/01 от 14.08.2007 г., страните изменят условията относно отпускане на кредита като уговарят отпускането на кредита да стане на два транша: първи транш от 1 200 000 евро с целево използване съгл. т. 5.2.1 от допълнителното споразумение и втори транш от 1 600 000 евро с целево използване съгл. т. 5.2.2 от допълнителното споразумение. На 15.02.2008 г. М.И.Б. предоставя на ответника първия транш от уговорените кредитни средства като крайният срок за погасяване на първия транш е настъпил на 15.02.2011 г. без да е налице изпълнение от страна на ответника. За вземанията си по договора за кредит ищецът се е сдобил с влязло в сила решение на Международния арбитражен съд при Търговско-промишлената палата на Руската Федерация (МКАС), постановено на 01.06.2012 г. по арб.д. № 128/2011 г.

Ответникът „А.П.” ООД, редовно уведомен подава писмен отговор в срок, с който изцяло оспорва иска по основание и размер. Оспорва наличието на компетентност на Международния арбитражен съд при Търговско-промишлената палата на Руската Федерация. Твърди, че не е налице доказан правен интерес от предявяване на процесните искове, тъй като по делото не се съдържат безспорни доказателства за наличие на надлежно, влязло в сила арбитражно решение. Твърди, че не са спазени изискванията по чл. IV, т. 1 и т. 2 от Конвенцията за признаване и изпълнение на чуждестранни арбитражни решения (Конвенцията) и че не са налице основанията по чл. V, т. 1 и т. 2 от Конвенцията. Твърди, че дружеството ответник не било надлежно уведомявано за назначаването на арбитрите, както и за движението и развитието на арбитражното производство, което е ограничило и лишило ответника от възможността да осъществява адекватно правото си на защита.

Съдът като прецени доводите на страните, събраните по делото доказателства, приема следното от фактическа и правна страна по делото :

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

По делото са представени многобройни доказателства във връзка с правния статут на ищеца М.И.Б., която е със седалище в Руската федерация, гр.М., съгласно представените по делото и приети доказателства за правосубектността й- Съглашение за създаване на МИБ ; Устав на МИБ; Указ 1355 на НС за ратифициране на Съглашението, публ. в ДВ, бр. 68/1970год.

Ответникът е българско юридическо лице, пререгистрирано в ТР на РБ.

По делото е представено и прието като доказателство Решение на Международния арбитражен съд при Търговско-промишлената палата на Руската федерация/МКАС/, постановено на 01.06.2012год. по арбитр.дело № 128/2011год., с което ответникът „А.П.“ООД е осъден да заплати на банката сумата от 1 712 194, 72 евро, а така също и сумата 42 446 щатски долара-разходи по арбитражното дело за заплащане на арбитражна такса, като е отхвърлил иска за разликата до пълния предявен размер.

При изготвяне на мотивите по цитираното решение, арбитражният орган е взел под внимание Чл.16.3 от кредитното споразумение, съгласно което е предвидено, че всички спорове между страните следва да бъдат отнесени за разрешаване пред Арбитражния съд на гр.М. по реда на действащото законодателство на Руската федерация или от Международния търговски арбитраж при Търговско-промишлената палата на Руската федерация.

Преценен е и сключеният договор за кредит – Кредитно споразумение № 127/01 по силата на който М.И.Б. на Русия предвижда отпускане на кредит в общ размер на 2 800 000 евро под формата на кредитна линия за срок от 60 месеца за съфинансиране на проект за разширение и модернизация на Завод за производство на тръби от полиетилен и полипропилен в гр.Г., България, който следва да се погаси съгласно Погасителен план- Приложение №1 към договора , като е уговорена 9% годишна лихва, наказателна лихва и дължими комисионни разноски от кредитополучателя. Преценил е също така, че на 15.02. 2008год. М.И.Б. надлежно е предоставила на „А.П.“ООД кредитни средства в размер на 1 200 000 евро по предвидения първи транш и тъй като не се е установило изпълнение на поетите от ответника задължения за връщане на сумата съобразно приетия погасителен план, е постановил решението, чието признаване се иска за ангажиране отговорността на ответника в размер на исковата сума.

В съответствие с изискванията на чл. 119, ал. 2 от КМЧП, е представен пред настоящата съдебна инстанция Кредитно споразумение № 127/01 и препис на Решение на Международния арбитражен съд при Търговско-промишлената палата на Руската федерация/МКАС/, постановено на 01.06.2012год. по арбитр.дело № 128/2011год., който носи надлежни заверки от арбитражния съд, който го е постановил и от Министерство на външните работи на Република България. Същевременно, в съответствие с изискванията на Чл. 147 от ГПК, документът е представен с превод на български език от заклет преводач.

По делото се приложени редовно оформени съобщения от страна на арбитражния орган до ответника по арбитражното дело - доказателства във връзка с изготвянето на уведомленията до последния и връчването на съдебните книжа по горепосоченото дело/съобщения на л. 208, 210, 213,224 от делото/.

В съответствие с изискванията на Чл. 119, ал. 2 от КМЧП, по делото е представен заверен препис от Справка, издадена от Отговорния секретар на Международния арбитражен съд при Търговско-промишлената палата на Руската федерация от която е видно, че решението на Съда се счита валидно, влиза в сила и подлежи на изпълнение от датата на подписването му. В този смисъл, датата на която е влязло в сила издаденото арбитражно решение е 1.06.2012год.

Всички представени документи са придружени с превод на български език и със заверка с апостил от компетентните органи.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ИСКА:

Видно от представените по делото и обсъдени при разглеждане му от фактическа страна доказателства страните по делото - ищецът М.И.Б. и ответникът „А.П.“ООД разполагат с необходимата процесуална легитимация за участие в настоящото съдебно производство.

Проверката по допустимостта на иска в разглеждания случай обаче не се изчерпва единствено с установяване на посочените по- горе обстоятелства. Това е така, тъй като по същността си, производството по признаване и допускане изпълнението на влязъл в сила акт на чуждестранен съд е специално производство. Именно, предвид характера му, същото обвързва признаващия съд с изричното задължение за служебно установяване наличието на конкретни предпоставки, обуславящи

признаване и допускане изпълнение на влязъл в сила чуждестранен акт. Условията са конкретизирани изчерпателно в разпоредбите на Чл. 117 и Чл. 119 от КМПЧ. В тази връзка, при извършената на основание Чл. 120 във вр. с чл. 117 от КМЧП, проверка, настоящият съдебен състав, установи: 1. чуждестранният съд е бил компетентен да разгледа спорова, по който е бил сезиран; 2. на ответника е бил връчен препис от исковата молба, страните са били редовно призовани и не са били нарушени основни принципи на българското право, свързани с тяхната защита; 3. между същите страни, на същото основание и за същото искане няма данни за наличието на влязло в сила решение на български съд; 4. между същите страни, на същото основание и за същото искане няма данни за наличието на висящ процес пред български съд, образуван преди чуждото дело, по което е постановено решението, чието признаване и изпълнение се иска; 5. признаването или допускането на изпълнението не би било в противоречие с българския обществен ред. Същевременно, в съответствие с изискванията на разпоредбата на чл. 119, ал. 1 от КМПЧ за допускане на изпълнението на чуждестранно решение, пред Софийския градски съд е предявен иск, като на основание, ал. 2 от цитираната норма, към молбата е приложен препис от решението, заверен от съда, който го е постановил, и удостоверение от същия съд, че решението е влязло в сила. Тези документи са заверени от Министерството на външните работи на Република Б..

Съгласно Чл. 1 от КМЧП и Чл. 23 КМЧП международната компетентност на българските съдилища е налице и разпоредбата се прилага при имуществени спорове, основани на договорни отношения между юридически лица в изброените в нормата хипотези, една от които е една от страните да е чуждестранно юридическо лице.Наличието на тази предпоставка обуславя международната компетентност на българските съдилища, за която съдът следи служебно, независимо от това дали тя се урежда от регламент на ЕС, от двустранен договор със страна-нечленка на ЕС, от международна конвенция, приета от Република Б., или от КМЧП, който намира приложение само ако не са приложими други международни актове.При така направеното изложение, настоящата съдебна инстанция намира, че са налице необходимите предпоставки, обуславящи допустимостта на предявения пред нея иск, както и че е международно компетентен да разгледа спора прилагайки българския процесуален ред.

ПО ОСНОВАТЕЛНОСТТА НА ИСКА:

При така изяснената фактическа обстановка съдът приема следното от правна страна:

Производството за екзекватура, т.е. по признаване и допускане изпълнението на чуждестранни съдебни и арбитражни решения, е уредено в КПЧП като особено исково производство, чрез което със сила на пресъдено нещо се решава спорът дали чуждестранното решение следва да бъде зачетено - признато и изпълнено в Република България. Чрез производството за екзекватура при определени условия може да бъде зачетена у нас силата на пресъдено нещо и конститутивното действие на чуждестранно арбитражно решение, както и да му се придаде качеството на изпълнително основание.

Целта на производството за екзекватура е да се разреши спор за наличието или отсъствието на потестативното право, за зачитане на правните последици на чуждестранното решение. Действащата нормативна уредба у нас определя параметрите на производството за екзекватура. Съгласно Чл. 121, ал. 1 КМЧП съдът при разглеждане на делото не влиза в обсъждане на съществото на спора, който е разрешен от чуждестранния съд, а само проверява дали представеното решение не съдържа постановления, противни на законите на Република Б. или на добрите нрави. От посочената разпоредба следва, че в производството за екзекватура съдът не може да проверява правилността на чуждестранното решение, като съответно пререшава спора, който вече е разрешен от чуждия правораздавателен орган.

Установената с КМЧП вътрешна нормативна уредба на производството за екзекватура се отнася и до случаите, когато предмет на производството е чуждестранно арбитражно решение. В този случай приложение намират и някои правила от международно правно естество. Най-важният международен договор, предвиждащ признаване и допускане на изпълнението на арбитражни решения, е Ню-Йоркската конвенция от 1958 г., ратифицирана от Република Б. и обнародвана през 1965 г. Тази Конвенция съгласно Конституцията, е част от вътрешното право -чл. 5, ал. 2 и нормите й имат предимство пред тези на вътрешното законодателство, ако последните й противоречат, съгласно конституционно закрепения принцип за приоритета на международния договор спрямо националния закон - чл. 5, ал. 4 от Конституцията.

Съгласно чл. 2 от Конвенцията, всяка от договарящите държави признава писменото съглашение, според което страните се задължават да отнасят в арбитраж всички или някои от споровете, които са възникнали или могат да възникнат между тях по повод на едно определено договорно или друго недоговорно правоотношение, отнасящо се до въпрос, който може да бъде разрешавай по арбитражен ред. Конвенцията утвърждава ролята на арбитража като доброволна,

правораздавателна институция. Страните, които са възприели Конвенцията, са длъжни да признават силата на чуждестранни арбитражни решения и да допускат техните изпълнения, съобразно с процесуалните правила, които се прилагат на територията, където се иска това признаване и изпълнение, при спазване на изискванията, установени с международната конвенция.

Видно от представеното по делото арбитражно решение от 01.06.2012год. по арбитр.дело № 128/2011год., с което ответникът „А.П.“ООД е осъден да заплати на банката сумата от 1 712 194, 72 евро, а така също и сумата 42 446 щатски долара-разходи по арбитражното дело за заплащане на арбитражна такса, като е отхвърлил иска за разликата до пълния предявен размер.

Съдът като се запозна с приетите и обсъдени по-горе доказателства приема, че Арбитражното решение, предмет на настоящото производство по екзекватура, е постановено от компетентен арбитражен съд . Тази компетентност е обоснована от чл. 16.3 от Кредитното споразумение, която разпоредба овластява избрания от страните арбитраж да разгледа повдигнатия между страните спор. Разглеждането и решаването на спора от институционален арбитраж, а именно – Арбитражния съд на гр.М. по реда на действащото законодателство на Руската федерация или от Международния търговски арбитраж при Търговско-промишлената палата на Руската федерация, което е допустимо съгласно разпоредбите на българското процесуално право. Арбитражното решение, предмет на настоящото производство, е постановено в рамките на едноинстанционен процес пред недържавен съд и не подлежи на обжалване пред по-горна инстанция.

Производството и условията за признаване и допускане изпълнението на процесното арбитражно решение се уреждат от Конвенцията за признаване и допускане изпълнението на чуждестранни арбитражни решения, приета в Ню Йорк, САЩ (Ню Йоркска Конвенция) и чл. 127 и сл. от ГПК (по аргумент от член III от Ню Йоркската конвенция). След приемането на КМЧП (обн. ДВ бр. 42/17.06.2005 г.) субсидиарно приложение ще имат и правилата на чл. 117 и сл. от КМЧП, но дотолкова, доколкото не противоречат на установените в Ню-Йоркската конвенция правила - арг. от чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България. И тъй като конвенцията е ратифицирана от Република България приложими са правилата на чл. 119, ал. 1 от КМЧП и настоящият съдебен състав се явява компетентният съд да разгледа и се произнесе по иска.

В тази връзка съдът намира, че са налице всички предпоставки за признаване на арбитражното решение е допускането му до изпълнение на територията на Република България. Съгласно разпоредбата на чл.IV ал. 1, б. "а" от Ню Йоркската конвенция, към молбата за признаване и изпълнение на чуждестранно арбитражно решение следва да е представен надлежно заверен препис от арбитражното решение. Тъй като страните по спора са подчинили разглеждането на техния спор на конкретен национален закон - руското законодателство, приложимо към международния арбитраж. Тъй като и България и Руската федерация/като универсален правоприемник на СССР/, са ратифицирали Ню-йоркската конвенция, а съгласно чл.III от нея, всяка договаряща държава ще признава силата на арбитражното решение и ще допуска неговото изпълнение съобразно с процесуалните правила, които се прилагат в територията, където се иска признаването и изпълнението - т.е. налице е едно препращане към процесуалните правила на държавата, допускаща екзекватура. С ал. 3 на чл. 51 от Закона за международния търговски арбитраж българският законодател е предвидил изрично кои са приложимите процесуални правила от съда, разглеждащ иска за признаване и допускане на изпълнение на чуждестранно арбитражно решение, а именно - чл. 118-122 от КМЧП, с изключение на правото на длъжника да предяви възражение за погасяване на вземането. Предвид това приложими са процесуалните правила на чл. 119, ал. 1 от Кодекса, а той препраща към правилата на исковото производство. За компетентността за извършване на заверката, българският процесуален закон поставя съвсем точно изискване - преписът следва да бъде заверен от съда, който е постановил решението /в случая от арбитража, постановил решението/. И тъй като това изискване е спазено и представеният от ищеца препис на арбитражното решение, чието признаване и изпълнение се иска, съдържа изрично удостоверяване за "вярност на копието с оригинала", което е извършено от арбитъра, и потвърдено от отговорния секретар на арбитражната институция. Преписът е придружен и от превод на български език, извършен от заклет преводач, заверен от Министерството на външните работи на Република Б..

Както е установено по-горе решението е влязло в сила и е надлежно съобщено на ответника. Поради това е налице и императивното изискване на приложимия процесуален закон - чл. 117, т. 2 от КМЧП. Ответникът не е бил лишен от възможността да предяви своите защитни средства при разглеждането на спора от арбитражния съд. Налице е равнопоставено третиране на страните в арбитражното производство. Видно от всички представени доказателства, арбитражният състав е предоставял еднА.възможност на всяка от спорещите страни да представи своите доказателства и да вземе становище по представените от другата страна доказателства и искания, поради което не е

осъществено визираното в чл.V, ал. 1, б. "б" от Ню Йоркската конвенция и чл. 117, т. 2 от КМЧП основание за отказ за признаване и изпълнение на процесното арбитражно решение, а именно - лишаване на страната от възможност да предяви своите защитни средства.

От друга страна ответникът, в чиято тежест е доказването на това обстоятелство не е ангажирал доказателства за пречките по чл. 117, т. 3 и 4 от КМЧП, поради което и съдът приема, че са налице предвидените в Ню Й. конвенция, КМЧП и ГПК на Република Б. задължителни изисквания за допускане и признаване изпълнението на арбитражното решение, предмет на настоящото дело допускане на изпълнението на Решение на Международния арбитражен съд при Търговско-промишлената палата на Руската федерация/МКАС/, постановено на 01.06.2012год. по арбитр.дело № 128/2011год., с което ответникът „А. П.“ООД е осъден да заплати на банката сумата от 1 712 194, 72 евро, а така също и сумата 42 446 щатски долара-разходи по арбитражното дело за заплащане на арбитражна такса, като е отхвърлил иска за разликата до пълния предявен размер.

На основание Чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените от него разноски в производството в размер на сумата от 50 лева, представляваща държавна такса по производството и 12 000 евро, разноски за адвокатско възнаграждение.

Водим от горното СЪДЪТ

Р Е Ш И :

ПРИЗНАВА И ДОПУСКА ИЗПЪЛНЕНИЕ на територията на Република България на Решение на Международния арбитражен съд при Търговско-промишлената палата на Руската федерация/МКАС/, постановено на 01.06.2012год. по арбитр.дело № 128/2011год., с което ответникът „А.П.“ООД, ЕИК *******1, със седалище и адрес на управление гр.С., жк.Б., ул.“К.“№*,бл.*,ап.* е осъден да заплати на М.И.Б., със седалище и адрес на управление Р. Ф., гр.М., ул.“М.П.“№*, учредена по силата на Спогодба за създаване на М.И.Б. от 10.06.1970год., регистрирана в Секретариата на ООН под № 11417 от 01.12.1971год., със съдебен адрес гр.С., ул.“Ц. И. Ш.“№*, чрез адв. В.Й. сумата от 1 712 194, 72 евро, а така също и сумата 42 446 щатски долара-разходи по арбитражното дело за заплащане на арбитражна такса.

ОСЪЖДА „А.П.“ООД, ЕИК *******1, със седалище и адрес на управление гр.С., жк.Б., ул.“К.“№*,бл.*,ап.* да заплати на М.И.Б., със седалище и адрес на управление Руска федерация, гр.М., ул.“М.П.“№*, учредена по силата на Спогодба за създаване на М.И.Б. от 10.06.1970год., регистрирана в Секретариата на ООН под № 11417 от 01.12.1971год., със съдебен адрес гр.С., ул.“Ц. И. Ш.“№*, чрез адв. В.Й., на осн. Чл.78, ал.1 от ГПК сумата от 50 лева, представляваща държавна такса по производството и 12 000 евро, разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :